

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Jaargang 6
Nummer 21

*'Als ik rugbypalen zie
weet ik dat er beschaving
in de buurt is. Al is het
maar een dun laagje.'*

ALLES WORDT DUURDER

Toen wij in 2019 begonnen met de voorbereiding van het eerste nummer van Bier, Bloed & Modder hadden we eigenlijk niet durven dromen zes jaar later nog steeds zoveel mensen kunnen genieten van een zwart-wit blaadje met grotendeels verhalen uit 'den ouden doosch'. Blijkbaar doen we toch iets goed. Wie dat niet vindt is 'tante post', oftewel Post NL. Waar we in 2019 nog een postzegel konden plakken voor € 0,89 daar heeft het staatspostbedrijf net aangekondigd dat 'Willy' plakken vanaf 1 januari maar liefst € 1,41 gaat kosten. Inderdaad, dat is een prijsstijging van 63%! En laten we dan maar helemaal open kaart spelen. Het drukken van jullie favoriete 'schijfblad' zoals onze oude webmeester het noemde kost slechts € 0,80 per exemplaar. Daar komt nog een dubbeltje bij voor de enveloppe en dan zit je dus met twee postzegels bij elkaar op € 3,72 voor hij bij jullie in de brievenleuf glijdt. Daar zit natuurlijk niet het betere vouw, niet, touwtje knopen en gaatje prikken bijgerekend want dat doet uw uitgever met veel plezier voor het goede doel. Waar wij de afgelopen twee prijsverhogingen van PostNL nog konden verdragen (en daardoor bij elk nummer verlies leden) zien we ons helaas genoodzaakt de prijs voor een abonnement voor vier nummer te verhogen naar € 15,-. Ja, we weten het, dat is 50% duurder dan toen we begonnen, maar nog steeds minder dan de zogenaamde inflatiecorrectie van de postzegel. Als we jullie een tip mogen geven, neem met een aantal mensen op de club een abonnement en laat het daar in staffel bezorgen, dat scheelt als snel een paar Eurootjes en daar kan je dan weer een goudgele versnapering voor kopen alhoewel die prijs de laatste jaren ook door het dak gaat. Tja alles wordt duurder, behalve onze tradities, want die zijn onbetaalbaar.

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door

Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Doedelzak,

Goof, Hopeloos, Jan-Julius Bokkepoet, Kap'tein Aardbei, Leonardus von Hamschmidt, Peter, Sjaanèd en Sjardonee.

Medewerkers aan dit nummer: John van Altena, Robert Balkestein, Simone Coletta, Ruud van der Geer, Bert Groeneveld, Aaron Huizer, Jan de Jong, Ronald Kaat, Hans Le Noble, Klaas Rypkema, Petra Smit, Friso Teerink, Aart Voets en Arie van Werkhoven

Tekening omslag: Riff

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 15,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Abonnement buitenland € 20,- voor vier nummers.

SRC RUSH

opgericht 1978

To the tables down at Mory's
To the place where Louie dwells
To the dear old Temple bar we love so well
Sing the Whiffenpoofs assembled with their glasses raised
on high (glas omhoog)
And the magic of their singing casts its spell

Yes, the magic of their singing
of the songs we love so well
(wordt verhaspeld)

"Shall I Wasting" and
"Mavourneen" and (fuck) the
rest

We will serenade our Louie
while life and voice shall last
Then we'll pass and be forgotten with the rest (fuck the rest)

We're poor little lambs who have lost our way
Baa, baa, baa
We're little black sheep who have gone astray
Baa, baa, baa

Gentleman songsters off on a spree
Doomed from here to eternity
Lord have mercy on such as we Baa, baa, baa

Melodie

The Whiffenpoof Song, oorspronkelijk uitgevoerd in a-capellavorm door de Whiffenpoofs, is een nummer uit 1909, deels gebaseerd op een gedicht van Rudyard Kipling. Het lied staat bekend om zijn traditionele, gedragen en plechtige stijl en vormt de basis van het huidige clublied van RUSH, waarin het door de jaren heen een geheel eigen karakter heeft gekregen.

Achtergrond

In 1984 introduceerde de Engelse trainer van RUSH, Eric Harris, docent Engels aan de Europese School, dit lied als officieel clublied. Hij sprak nauwelijks Nederlands, maar wel genoeg om te begrijpen dat de liederen die tot dan toe gezongen werden vooral schunnig van aard waren. Tijdens de voorbereidingen voor een tour vond hij het tijd voor een 'fatsoenlijk' clublied. In lijn met de oorspronkelijke uitvoering stond Harris erop dat het lied gedragen, a-capella en correct gezongen werd.

Het lied wordt traditioneel gezongen tijdens de derde helft. Een bijzondere uitzondering was het gebruik ervan bij de uitvaart van een vrouw die jarenlang veel voor de club heeft betekend, waarbij de ceremonie op de club en op het veld plaats vond. Het was pas de tweede keer dat het lied in zo'n context werd gezongen en mogelijk het meest plechtige en indrukwekkende moment sinds de introductie ervan in 1984.

Peter

Shrovetide Football" gespeeld in Ashbourne te Derbyshire, Engeland 6 februari 1957.

De spelers? Dat zijn de Up'ards en de Down'ards, twee teams die worden bepaald door de kant van het dorp waar je geboren bent. Subtiliteit is ver te zoeken: de teams bestaan uit tientallen tot soms honderden spelers, en 'teamstrategie' is een eufemisme voor wat in de praktijk een gigantische scrum is waarin een massaal menselijk kluwen de bal voortduwt. En die bal... die mag je best schoppen, maar dat doet bijna niemand. In een menigte van honderden mensen kom je simpelweg niet aan je traptechniek toe. Meestal verdwijnt de bal ergens in de buik van de enorme "hug", zoals de scrum liefkozend wordt genoemd, waarna hij met veel gezucht, gestamp en gelach langzaam richting een van de twee doelen wordt verplaatst. Een doel is pas een doelpunt als de bal drie keer tegen een speciale steen wordt getikt – die overigens zo'n vijf kilometer verderop ligt. Wandelroutes genoeg!

Zoals bij veel grote sportprestaties kent ook Shrovetide epische momenten. Zo gebeurde het regelmatig, zoals in 1957, dat de eerste speeldag zonder score voorbijging. Niet omdat er geen inzet was – integendeel – maar simpelweg omdat de hug soms urenlang amper een meter vooruitkwam. Toch zit erachter al deze chaos een fascinerend stukje sportgeschiedenis. Shrovetide Football en vergelijkbare dorpsspelen worden gezien als de oerbron van zowel modern voetbal als rugby. Voordat regels, scheidsrechters en stadions hun intrede deden, was er dit: pure, ongepolijste passie voor het spel, gespeeld door hele gemeenschappen. Het is misschien niet iets om zelf aan mee te doen als je zuinig bent op je ribben, maar als levend museumstuk van sportgeschiedenis is Shrovetide Football absoluut uniek – en stiekem best inspirerend.

Hopeloos

KLAAS RYPKEMA. PROP, PIONIER & PALENDRAGER

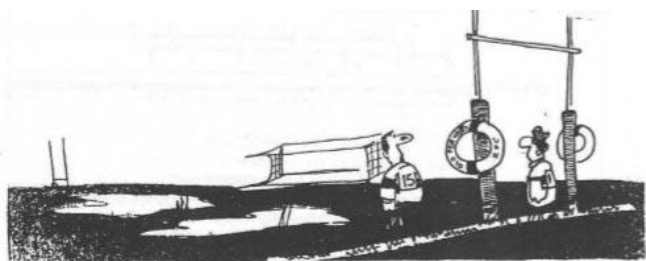
Als je met Klaas Rypkema praat, valt al snel iets op: alles begint met een soort nuchtere vanzelfsprekendheid. Zoals zijn knie, die hij ooit verdraaide en vervolgens nog eens — en natuurlijk ging hij niet naar de dokter, ook al zei zijn vrouw dat dat wél moest. "Ja, dat doe je dan niet," zegt hij droog. Het is dat typische rugbyleven: doorgaan tot het niet meer gaat en dan nog even door.

Dat doorzetten begon al op de middelbare school, toen er op een prikbord een papiertje hing: *"We zijn van plan om een rugbyclub te beginnen. Oprichtersvergadering..."* Klaas liep ernaartoe met het idee eens te kijken wat het was en liep er vandaan als bestuurslid van wat later Rugbyclub Drachten zou worden. Zijn eerste wedstrijd was tegen Groningen, in Eernewoude en, zoals het hoort, eindigde die met winst. De trainer was een markante figuur met afwisselend roze en spierwit haar, die Klaas onbegrijpelijk genoeg op de wing zette. Eén wedstrijd hield dat stand; daarna stond hij waar hij thuishoort: tussen de voorwaartsen. Samen met twee jongens uit de buurt reed hij jarenlang heen en weer naar Drachten. Tot bij een van hen, een boer, de rek er simpelweg uit raakte. Toen ontstond het idee: kunnen we niet iets beginnen in onze eigen omgeving? Die eerste training, ergens tussen de weilanden van Jubbega en Gorredijk, trok veertig jongens tussen de zestien en tweeëntwintig. Veertig! Maar dat bleef niet lang zo: ouders die dreigden benen te breken, voetbalclubs die zeiden dat rugbyers niet meer opgesteld zouden worden, na één training haakten 38 jongens af. Alleen Klaas en twee anderen stonden nog op het veld. Maar die drie waren genoeg om door te zetten.

Klaas rechts op de foto

De omstandigheden waren verre van ideaal. Er werd getraind op een voetbalveld waar je bij een uitbraak richting de zijlijn met je gezicht in het prikkeldraad belandde. Rugbygoals hadden ze niet, dus werden steigerpijpen met touw aan een voetbalgoal vastgebonden. Het was pure chaosrugby, zelfgemaakt en half geïmproviseerd, maar precies dat maakt clubs groot. En gaandeweg groeide het. Ze wilden echte palen en maakten die zelf in een loods: vijftien-en-een-halve meter hoog, gigantische dingen van staal en koppigheid. Toen ze vervoerd moesten worden, reed een politiemann van de club voorop met zwaailicht, gevolgd door een stoet van 140 meter palen door Gorredijk. Het hele dorp

keek toe en vanaf dat moment wist iedereen: de Wrotters zijn er. Het clubhuis kwam uit een oud noodlokaal van een school. Klaas kende iemand die wist dat het gebouw weg moest. “Komt mooi uit,” zei hij. Ze kregen er nog geld bij ook. Plastic bekleding, schuifpuien, eigenhandig opgebouwd en aangevuld door leden die via-via iets konden regelen. Zo ontstond een club die letterlijk met touw, hout en vriendschap in elkaar gezet is.

In die tijd werd Klaas voorzitter. Hij vertelt het alsof het niets is: zevenendertig-en-een-half jaar stuurde hij de club aan. Hij stopte één keer, toen zijn huis verbouwd moest worden, maar nog geen jaar later stond de nieuwe voorzitter op de stoep: of hij het alsjeblieft weer over wilde nemen. Klaas deed het. Natuurlijk deed hij het. Want als je zo lang aan een club bouwt, is stoppen geen optie, het enige wat veranderd is op welke stoel je zit.

Zijn rugbyverhalen zijn te veel om op te noemen. Mankini-chaos in Zuid-Frankrijk waar een fotograaf van een krukje viel en zijn elleboog brak. In Edinburgh verkleet als Vikingen, zingend tegenover een groep Fransen die als Napoleonsoldaten de Marseillaise inzetten, waarna de Wrotters spontaan het Friese volkslied terugzongen. Ontmoetingen in Italië waar één blik op een rugbyshirt genoeg was om onbekenden binnen een minuut in vrienden te veranderen. En natuurlijk Nieuw-Zeeland: het land dat hem betoverde, waar hij en zijn vrouw, zelf oud-rugbyster van de Bronx, nu elke kans weer naartoe willen.

*Disco
Klaas,
tweede
van
rechts.*

Hij is boven de zeventig nu. Zijn knie werkt tegen, maar zijn hart is nog steeds op het veld. Walking Rugby is zijn nieuwe arena, behalve op dagen waarop het been protesteert, maar zelfs dan is hij op de club. Zijn vrouw staat naast hem, net zo trouw, net zo rugbyminded. Samen zagen ze vijftig jaar Wrotters, vijftig jaar groei, vijftig jaar verhalen die bijna te mooi zijn om niet op te schrijven. En misschien is dat het mooiste aan Klaas. Clubs kunnen groeien door geld, beleid of structuur, maar de echte ziel komt van mensen die blijven bouwen, ook als het prikkeldraad langs de zijlijn zit en je goalpalen van steigerpijpen zijn.

Klaas Rypkema is geen hoofdstuk. En dankzij mensen zoals hij staan er, ergens in Gorredijk, een paar van de hoogste rugbypalen van Nederland te glanzen in de wind.

Kap'tein Aardbei

finale vanwege een andere afspraak, Kaat vertelt weer. “We zouden ontbijten bij een Ierse keten, maar hadden ons in de tijd vergist omdat de klok een uur verzet werd. We hadden al onze spullen al mee omdat we ’s middags terug zouden vliegen. Ik legde mijn plunjebaal tegen de muur van die toko en viel in slaap. Toen ze mij wakker maakten omdat het buffet open was bleken er mensen geld in mijn schoor te hebben gegooit omdat ze dachten dat ik een zwerver was.” De dames van RCW 1 speelden om elf uur nog een wedstrijd tegen een team dat achter de oude Guinness Brouwerij hun clubhuis en veld hadden. “Omdat we het vliegtuig terug om 15:00 hadden moest alle sterkedrank dus tijdens een geïmproviseerde 3^e helft op. We gingen zo dronken als een tor naar het vliegveld. De dames wonnen hun wedstrijd wel. Nou ja dat denk ik want er gingen in ieder geval tien man naakt over het veld.” Ondertussen in het stadion aan Lansdowne Road was het retespannend. Er zaten maar liefst 20.000 fans in het stadion voor een Onder 18 wedstrijd. In de zesde minuut van de verlenging wist Blackrock te scoren en de finale te winnen. RCW 2 was uitgenodigd in de grote ontvangstruimte om deel te nemen aan het diner door Belvederes en ondanks het feit dat ze verloren hadden bleek de sfeer er niet minder om. Afgelopen jaar ging RCW 2 voor de tweede keer naar Ierland, deze keer naar Cork. Het was de eerste trip na Corona dus was de belangstelling enorm. Alle 86 tripgangers verschenen om vijf uur ’s ochtends op de club. De organisatie in Peaky Blinderspak, gewone tripledren in ‘workers’ kleding waarbij een spijkerbroek verboden was. De tripmaagden onder 25 jaar moesten als Leprecorns verkleed en degene boven de 25 hadden een instrument mee. Als er iemand van de organisatie ‘Muziek’ riep, dan moesten ze ook echt spelen.

Doedelzak

VAN MIDDELEEUWSE CHAOS TOT MODERN SPEKTAKEL

Shrovetide Football als Oerbron van Voetbal en Rugby

Wie denkt dat voetbal en rugby zijn ontstaan op strak gemaakte grasvelden met keurige lijnen, twee doelen en een handvol spelers per team, heeft duidelijk nooit gehoord van Shrovetide Football. Dit jaarlijkse spektakel in Ashbourne, een dorpje in Derbyshire, Engeland, laat namelijk zien hoe chaotisch, hilarisch en soms ronduit knotsgek de voorouders van onze moderne balsporten waren. Shrovetide wordt al sinds de middeleeuwen gespeeld en duurt twee dagen, traditioneel op Vastenvond (Shrove Tuesday) en Aswoensdag. Maar wie hierbij denkt aan een vriendelijk dorpsfeestje, komt bedrogen uit. Het speelveld is niet een veld, maar het hele dorp. Echt alles – straten, steegjes, bossen en vooral de rivier die dwars door Ashbourne loopt – wordt onderdeel van het strijdtoneel. Kerkhoven en gedenktuinen zijn de enige plekken waar je even veilig kunt ademhalen.

Nederlands en Foot-and-mouth disease in het Engels. Alle sportwedstrijden op gras werden afgelast en moesten later ingehaald worden. Er waren elk weekend inhaalwedstrijden, waaronder dus ook het laatste weekeinde van maart toen zowel beide RCW's in Dublin waren. Kaat, "We zouden bij Blackrock College op vrijdagavond spelen, dat mocht niet. We kregen dus een training in plaats van een wedstrijd dat mocht wel." Omdat beide tegenstanders dus inhaalwedstrijden hadden en er natuurlijk wel een wedstrijd gespeeld moet worden op trip moest er iets geregeld worden. Maar eerst de zaterdagochtend. "Wij kregen op zaterdagochtend een rondleiding in het toen nog bestaande Lansdowne Road Stadium, waar de trein recht onder de 'West Stand' doorreed. Sinds die dag missen ze daar een straatbordje dat al vierentwintig jaar in ons clubhuis hangt", vertelt Hans trots.

Na bemiddeling wordt er overeengekomen dat RCW 1 tegen RCW 2 zal spelen op het veld van Blackrock College die hun inhaalwedstrijd uit moeten spelen. RCW 1 had een mix van het Eerste en Tweede team mee en ook FRCW 2 was niet op volle sterkte. Beide clubs acteerden toen in de 3^e Klasse voor zover we kunnen nagaan uit de oude bondsbladen van de NRB dus het belooft een leuk Nederlands onderonsje te worden aan Stradbroom Road. Maar ook hier verschillende inzichten. Volgens Kaat was RCW 1 beter, maar was het een onvriendelijke pot met een paar knokpartijtjes en lag het spel veel stil. Hans kijkt heel anders op de onderlinge ontmoeting terug. "Wij hadden een goed team mee, een paar oudjes, het was veel spel over de voorwaartsen." Gevraagd naar de onvriendelijke sfeer moet hij even lachen. "Ik heb er zelf geen actieve herinnering aan, maar als ik op de triplijst kijk waren er wel een paar boefjes.

Line-out in de wedstrijd RCW vs RCW

Als ik 'die twee' eruit haal (met rood haar) moet het een vriendelijk potje zijn geweest. Ik speelde zelf wel mee. Ik was fullback en kwam als enige met een schoon broekje van het veld." De wedstrijd eindigde in 0-30 voor RCW 2 en volgens Hans was dat geen claim. De derde helft werd door beide heren ook anders beleefd. Kaat, "Wij zijn misschien een kwartiertje gebleven en daarna de stad in gegaan." Hans, "Daarna werd het nog erg gezellig met een paar Ierse dames en het damesdeel van de Wageningse studentjes."

Op zondag hadden beide clubs nog een geweldige laatste tripdag. RCW 2 waren door hun gastheren Old Belvederes uitgenodigd voor de finale van het 'Scholentoernooi'. In een kolkend Lansdowne Road zagen zij hoe 'hun' club het opnam tegen de gastclub van RCW 1. Die waren niet bij de

Speler paspoort

Naam: Aaron Huizer

Leeftijd: 31 Jaar

Clubs: GRC Tovaal, EFRC Eilanders

Positie: Prop /Nr. 8

Tattoo paspoort

Wanneer: 10

December 2024

Artiest: Cajac Tattoo

Goes. Naam van de artiest weten wij niet meer.

Ontwerp: Dit het oude clublogo dat door Ad van Sprang in 1979 of 1980 werd getekend.

Waarom: Het is wat rugby en Tovaal voor mij betekent heeft. Het staat voor saamhorigheid en kameraadschap.

Bijzonder detail: We hebben de tattoo met het grootste gedeelte van het team laten zetten.

V.l.n.r.: Mees Wedding, Mathijs van Roemburg, Aaron Huizer, Joeko Blankenburg, Bram Bruijnes, Rolf Snitselaar, Roy Kloet en Mathijs van der Werf

V.l.n.r.: Mark Koens, Joey Vermaas, Veron de Wild, Jan Otte, Robbert de Kramer, Jorn de Jager, Thomas Griep en Thijn Carelse.

Voor kleurenfoto's kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls. Heb jij zelf een bijzondere, rugby gerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

HET TWENTS ROS IN ITALIE

In september 2023 arriveerde Simone Coletta (20), een Italiaanse student, bij Rugbyclub '69 in Enschede met één simpel doel: een nieuwe sport uitproberen en vrienden maken tijdens zijn Erasmus-uitwisseling. "Ik wilde vrienden maken. Mensen zeggen dat Nederlanders koel zijn maar ze waren meteen vriendelijk grappen maken en werd meteen opgenomen in de club. De oudere spelers hielpen mij, vooral Guus. Simone studeerde Industrial Engineering en verbleef zes maanden in Enschede. Wat hij echter niet had verwacht, was dat hij zou vertrekken met een nieuwe liefde: rugby.

"Ik kwam bij het voetbalveld vroeg naar rugby. Ik vroeg aan de trainer of ik mee mocht doen. "Natuurlijk, was het antwoord, kleeid je maar om en dat was het begin. Donderdag

was fitness dag, maar ik had totaal geen conditie. Na vijf minuten moest ik bijna kotsen. Guus (Peter Ploeger) zei "Ik ben 50 jaar en ik kan het wel doen."

Norberts Bekmanis, trainer van ERC. "Hij was echt een stille jongen met hele positieve energie. Hij was een talentvolle jongen, in de half jaar dat hij bij ons speelde liet hij dat ook zien. Goed lichaam ook en hij werkte er hard aan. Hij lette altijd goed op, was zelfverzekerd en wilde graag leren, een goede student. Hij had het heel erg naar zijn zin bij ons." Simone debuteerde op 19 november in Oldenzaal tegen de CL DragQuins. Het was een prachtige ervaring, maar we verloren helaas met 26-5. Ook het sociale aspect van de club en de sport bevielen Simone erg goed. "Het Kerstfeest was geweldig, het was een groot familiefeest en we speelden Bingo dat meer een drinkspel was. Na een drinkspel speelden we een wedstrijd best gevaarlijk."

Tijdens zijn zes maanden in Enschede ontwikkelde Simone zich snel tot een gepassioneerde speler. Die passie nam hij vervolgens mee naar Argentinië, waar hij zich aansloot bij Avellaneda RC in een voorstad van Buenos Aires. Waar hij bij ERC '69 nog Loosehead Prop speelde, daar schoof hij in Argentinië door zijn lengte en gewicht op naar de #8 plek tijdens de vijf maanden die hij daar studeerde. Maar terug in Italië liep hij tegen een uitdaging aan: er was geen rugbyclub in zijn woonplaats San Lazzaro di Savena, een paar kilometer buiten Bologna. In plaats van bij de pakken neer te zitten, besloot Simone om zijn eigen club op te richten: San Lazzaro Rugby Club. Binnen korte tijd had hij acht teamgenoten om zich heen verzameld en sindsdien groeit de club lekker door. Er spelen vooral (ex) studenten waarvan er veel in Bologna hebben gespeeld. We hebben nu zo'n dertig spelers en komen uit in de UISP Liga. De uitwedstrijden zijn in de regio's Emilia Romagna, Veneto en Toscane. Een bijzonder detail: om zijn verbondenheid met ERC '69 te vereeuwigen, heeft Simone het Twentse Ros, symbool van de regio waar zijn rugbyreis begon en officieus onderdeel

RCW VS RCW IN EIRE

Het jaar is 2001, we hebben net de 'Millenniumbug' overleefd, op 15 januari verschijnt de eerste Wikipediapagina op het internet en later dat jaar 'landen' er twee vliegtuigen in de WTC-torens in New York. Zowel RC Wageningen als RC Waterland, vanaf hier RCW 1 (Wageningen opgericht in 1970) en RCW 2 (Waterland opgericht in 1983) hebben een trip geboekt naar Dublin en omstreken die het laatste weekeinde van maart zal plaatsvinden. Het mooie van dit soort trips is dat de 'nabestaanden' altijd verschillende herinneringen hebben. Dat begint bij RCW 1 al met (Ronald) Kaat die de trip situeert in 1999. "Het was eind maart, de narcissen stonden daar nog te bloeien. Ik heb daar nog een mooi stilleven gefotografeerd met drankflessen (Apfelkorn) en narcissen. Gelukkig heeft Hans Le Noble van RCW 2 een iets beter geheugen. "Ja dat was in maart 2001. We vlogen met vijftientig man. Ons tourthema was de Elfstedentocht, dus een Elfstedentour. Elke deelnemer had een stempelkaart. Kon je de kaart niet laten zien dan kreeg je vloeiende straf in de vorm van koude erwtensoep. Dat viel niet altijd even goed op de maag want het was herfstig weer. Onze kitbag zat vol met tien kilo aan Unox soep en rookworsten, gek genoeg had de douane niets in de gaten."

Waterland (RCW2) op het heilige gras van Lansdowne Road

RCW 1 waren met zoals altijd met een dames- en herenteam en natuurlijk een aantal socials. Zo'n veertig deelnemers. Kaat, "we vlogen normaal niet, maar om eerst heel Engeland door te crossen met een bus en dan nog de boot vanaf Liverpool nemen terwijl we met Ryanair goedkoop konden vliegen, dan is de keus snel gemaakt." Dat deze trip anders zou verlopen dan gepland bleek al bij aankomst op het vliegveld van Dublin. "Toen we uit de slurf kwamen moesten we met onze schoenen over natte matten, gek genoeg onze rugbyschoenen niet." RCW 1 was te gast bij Blackrock College, RCW 2 bij Old Belvedere. Beide teams hadden op vrijdag een training bij hun gastheren. RCW 1 bezocht de middag daarvoor nog de bibliotheek van het befaamde Trinity College, waar onder andere het prachtige Book of Kells bewaard wordt. Maar even terug naar de veranderde omstandigheden, Kaat vertelt, "We wisten dat er gedoe was, maar dat er niet gespeeld zou worden hoorden we pas op vrijdag van de tripcommissie." Hans, "In Ierland had de competitie een tijd stilgelegen, dat veranderde plannen voor onze wedstrijd." Wat was nou precies het geval? Op 20 februari was er bij twintig varkens in Groot-Brittannië Mond en Klauwzeer vastgesteld, MKZ in het

JAN'S RUGBYMUSEUM

Het was alweer meer dan een jaar geleden dat ik een bezoek aan Oudenbosch bracht om met oud-REL Prop Jan de Jong te praten en zijn imposante verzameling rugbyattributen te bewonderen. Jan en zijn vrouw Joke maakten deze zomer een reis naar Fiji en Nieuw-Zeeland en natuurlijk kwamen er een paar mooie rugbysouvenirs mee terug naar Brabant.

HORLOGES

Jan bezit verschillende horloges van WK's, maar zijn All Blacks horloges zijn hem het liefst. Dat is natuurlijk niet zo vreemd als je bedenkt dat de mannen in het zwart zijn favoriete team zijn.

The All Blacks zijn

een van de grootste 'brands' (of merken) in de sportwereld, te vergelijken met de Chicago Bulls van Michael Jordan, de New York Yankees of voetbalclubs als Liverpool, Real Madrid en AC Milaan. Het is dus niet verwonderlijk dat zij een van de eerste teams waren die lang voor de professionalisering van 1995 met mooie contracten aan de haal gingen. De All Blacks tekenden een aantal jaar geleden een exclusieve deal met Tudor, een merknaam van Rolex. Tudor maakte aanvankelijk horloges voor het leger en professionele duikers. Later gingen ze zich toeleggen op sporthorloges en is sinds het WK van 2019 in Japan de originele tijdwaarnemer van World Rugby. Jan kocht ooit een partij All Blacks horloges die grif aftrek vonden bij zijn REL-clubgenoten.

QUILT

Natuurlijk bezoeken Jan en Joke altijd tweedehands winkels als ze op vakantie zijn. En waar Jan stevast opzoek gaat naar boeken, speldjes, sjaltjes enz daar heeft Joke oog voor andere dingen. En zo vond ze in Auckland deze quilt voor veertig Nieuw-Zeelandse

Dollars, ongeveer twintig Euro. Een quilt is een doorgestikte deken. Hij wordt gemaakt van drie lagen textiel die op elkaar genaaid worden door middel van quilten. De top (bovenste laag) kan een hele lap stof zijn (whole cloth) of patchwork. Het woord quilt is afgeleid van het Latijnse *culcita*, dat gevulde zak betekent. Als goochelt kan je hele leuke rugbyquiltontwerpen vinden om te maken tijdens een rugby loos weekeinde. Wie maakt de eerste Nederlandse rugbyquilt? Ronni de teckel wilde trouwens wel even poseren voor Bier, Bloed & Modder.

Jan ontvangt graag rugbyfanaten in zijn museum in Oudenbosch. Ook verzorgt hij teamlunches op aanvraag. Voor contact stuur een berichtje naar: jan@dejong02.nl

van het logo van de Enschede Rugby Club, verwerkt in het clublogo.

San Lazzaro RC met Simone onderste rij 3^e van rechts

Peter 'Guus' Ploeger, "De liefde voor ERC zit zo diep bij onze oud-spelers dat er dit jaar twee een paar honderd kilometers hebben gereisd om mee te kunnen spelen op Ameland. Marnix Riepen, die tegenwoordig bij RC St. Gallen Bishops speelt wilde met een aantal van zijn Zwitserse ploeggenoten meedoen aan Ameland Beach Rugby. Toen Simone lucht kreeg van dit plan legde hij de 550 kilometer al liftend en met het openbaar vervoer af om vervolgens met een busje ploeggenoten van Marnix nog eens ruim 900 kilometer naar de veerboot af te leggen." Simone heeft niet alleen het Twents Ros naar Noord-Italië meegenomen maar ook een aantal gebruiken van de club. "Het bingo/drankspeel en daarna de wedstrijd tijdens de Kerstviering heb ik geïntroduceerd bij mijn club en iedereen vindt hete fantastisch." De eerste internationale tourplannen zijn ondertussen al in de maak. En in Enschede worden al plannen gesmeed om het Twents Ros in San Lazzaro te komen bewonderen. Simone's verhaal bewijst dat rugby meer is dan een spel – het is een passie, een religie, een familie.

ERC op Ameland met Marnix (linker) en Simone (rechts)

Doedelzak

"Oké jongens, vergeet de trouwringen niet om te doen en de foto's van de kinderen terug in de portemonnee te stoppen."

Ed Warmenhoven bij aankomst in de haven van IJmuiden na The Smugglers trip naar Jedburgh en Gala in 1996.

FILMTIP

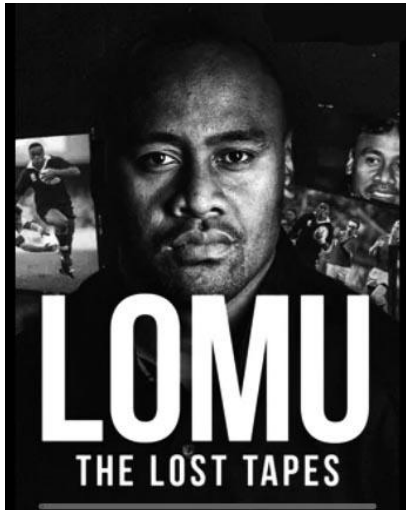

Lomu: The Lost Tapes

Dit is geen standaard sportdocumentaire. Natuurlijk komen

de iconische beelden langs: de onstuiterbare runs tijdens het WK van 1995 en het moment dat hij Engelse verdedigers met brute kracht omver dendert. Maar wat deze docu bijzonder maakt, is dat je eindelijk de mens achter de legende ziet. De kleine, soms kwetsbare momenten maken indruk: Jonah die openhartig vertelt over zijn jeugd, armoede, de druk die hij voelde en de strijd tegen zijn ziekte die als een donkere schaduw over zijn leven hing. In eerdere biografieën werd Lomu vaak neergezet als een stripfiguur van kracht en snelheid – de eerste echte wereldster van het rugby, die tegenstanders angst inboezemde. Dat beeld klopt, maar het was incompleet. Die producties waren lofzangen, opgebouwd rond hoogtepunten en records. Inspirerend, maar afstandelijk. *The Lost Tapes* voelt anders. Hier zie je iemand die ondanks zijn roem een kwetsbaar mens bleef, met zorgen, dromen en angsten.

Opvallend is de rol van mensen om hem heen: teamgenoten, tegenstanders, familie en vrienden vertellen hun verhalen. Zo krijg je een beeld dat je niet uit statistieken of kranten haalt. Je voelt bijna hoe een jongen uit Zuid-Auckland, omringd door geweld en armoede, zich omhoog vocht. En hoe zwaar het moet zijn geweest om wereldwijde adoratie te dragen, terwijl hij intussen worstelde met zijn gezondheid en onzekerheden. Will Carling, captain van Engeland in 1995, heeft Lomu nog scherp voor ogen: “We wilden hem behandelen als een gewone speler.” Dat leek slim, zegt hij eerlijk. “Het werkte wel... tot het niet meer werkte.” Want de waarheid is dat Lomu niet alleen snel was, maar bijna

machinaal krachtig. Drie keer zo groot als een normale winger, herinnert Carling zich. Hij voelde de nederlaag al in de lucht hangen. Die scènes, waarin Carling en Tony Underwood vertellen terwijl je ziet hoe Lomu hen voorbij dendert, zijn het meest aangrijpend. Carling dacht dat hij hem met een “tap tackle”

kon stoppen... tot hij besepte dat het onmogelijk was. Lomu liet hen “belachelijk lijken”, hun defensie kinderlijk. Op dat moment wist hij: dit was niet zomaar een match.

De documentaire is niet perfect. In iets meer dan een uur is er weinig tijd om diep te graven in bredere thema's, zoals de betekenis van Lomu's succes voor de Polynesische gemeenschap of de harde realiteit van topsport en ziekte. Soms verlang je naar meer context. Maar tegelijk past dat ook: het is geen encyclopedie, maar een persoonlijk portret, bijna alsof je in zijn dagboek bladert. Lomu, The Lost Tapes, kan je gratis kijken op Rugbypass.TV.

Hopeloos

enkel geval, maar liefst acht kilo's) lichter, bereikten de Amersfoortse atleten eindelijk de eindbestemming: Istanbul.

HET BIER

Als vijf rugbyers en een rugbyliefhbber door Duitsland, Oostenrijk, Hongarije, Servië en Bulgarije reizen, weet je één ding zeker: er wordt bier gedronken. De onverschrokken wielrijders dronken zo ongeveer iedere dag een ander merk lokaal bier. Wat natuurlijk de vraag oproept: waar smaakte het goudgele gerstenat onze vrienden het lekkerst? Helaas kon daarover geen uitsluitsel worden gegeven: “*Als je zes uur op de fiets hebt gezeten, smaakt het bier overal fantastisch. En als het de hele dag tussen de 30 en 40 graden is geweest – wat op meer dan de helft van de dagen het geval was – dan smaakt het nog fantastischer!*” Dus wie het antwoord op deze prangende vraag wil weten, zal zelf op onderzoek uit moeten gaan.

HET ETEN

Het tweede ding wat je zeker weet als vijf rugbyers en een rugbyliefhbber door Duitsland, Oostenrijk, Hongarije, Servië en Bulgarije reizen: er wordt lekker en (als er voorwaartsen bij zijn) veel gegeten. Onze Amersfoortse avonturiers waren op die regel geen uitzondering. Vaak zaten ze aan het einde van de dag lekker te schranzen van lokale gerechten. “Maar na een dag of 4-5 ben je wel blij dat je weer in een andere ‘gerechtenzone’ zit. Vier dagen schnitzel of kebab is wel genoeg.” Aangezien het reisgezelschap bestond uit vier voorwaartsen en één back, die evenwel beschikte over de uiterlijke kenmerken van een voorwaartse, sluit schrijver dezes niet uit ook mee heeft gespeeld dat na een dag of 4-5 in een ‘gerechtenzone’ het beschikbare voedsel ter plaatse gewoon op was.

RUGBYERS ONTMOET?

Één van de grote geneugten van de reizende rugbyer is uiteraard het tegenkomen van andere rugbyers, met wie (sterke) verhalen en mooie ervaringen kunnen worden gedeeld, niet zelden onder het genot van een heerlijk glas bier. Dit plezier was de zes fietsende globetrotters uit Amersfoort helaas niet gegund. Rugby is in de landen waar de tocht doorheen voerde nóg zeldzamer dan in Nederland.

Doel bereikt, de ‘Legends’ veroveren Istanbul

VOLGENDE BESTEMMING?

Wat nu? Wordt de lat na Rome, Pamplona, Boedapest en Istanbul nóg hoger gelegd? Gaat de volgende reis onze fietsende vrienden buiten Europa brengen? Ze weten het nog niet. Maar er komt ongetwijfeld een vervolg op deze geweldige ervaring. Met óf zonder fiets.

Jan-Julius Bokkepoot

verstaan. Da's nogal een eindje. Toch al snel een kleine 3.000 kilometer. Ga er maar aan staan! Het huzarenstukje kwam niet uit de lucht vallen. In 2006 beklommen de heren al de Kilimanjaro. Dat was nog te voet. De fiets kwam voor het eerst in beeld in 2018, toen de club naar Rome fietste. In 2022 kon stalen ros opnieuw van stal worden gehaald – dit keer voor een tocht naar Pamplona, waar uiteraard het wereldberoemde stierenrennen werd bezocht. Ook in 2023 besteede deze bijzondere Nederlandse wielrijdersbond de pedalen. Bestemming: Boedapest. Roma, Pamplona, Boedapest: het ligt allemaal bepaald niet naast de deur. Maar in 2025 maakten zes Eemlandse kameraden het nog bonter: het vizier werd gericht op Istanbul, helemaal aan de andere kant van Europa gelegen op de grens van ons continent.

DE VOORBEREIDING

Van tevoren werd er goed getraind. Lange-afstand-fietsen is immers ook een kwestie van vooral voldoende kilometers in de benen hebben. De route naar Istanbul was vooraf op hoofdlijnen bepaald, maar zou verder tijdens de tocht telkens per dag worden uitgestippeld. Dagelijks werd tijdens lunch gekozen waar overnacht ging worden. Behalve de datum waarvoor een retourvlucht (incl. fietstransport) was geboekt, hadden de mannen geen tijdsplanning.

DE TOCHT

Op donderdag 24 juli verzamelden de mannen in Schijndel voor de, inmiddels traditionele, pre-wielertocht-barbecue. Een dag later vertrok deze bijzondere

Bandenplak

Skëndelse Orient Express. De uitgestippelde route liep eerst door Duitsland: via Köln naar Nürnberg naar Passau. Van daaruit door Oostenrijk (Melk) naar Hongarije (Gyor), schampend langs Slowakije naar het zuiden dwars door Servië (Belgrado) en Bulgarije (Sofia), om tenslotte bij Edirne langs de Griekse grens Turkije binnen te rijden op weg naar eindpunt Istanbul. Maar liefst 25 fietsdagen maakten de mannen, met tussendoor maar twee dagen rust. Gemiddeld zaten ze zo'n zes uur per dag in het zadel van hun racefietsen en gravelbikes, mét eigen bagage en bij temperaturen die soms opliepen tot 40 graden.

Natuurlijk was er onderweg vooral veel te genieten: van de prachtige landschappen en de mooie steden. Maar het was ook afzien: bergop stoempen bij temperaturen boven 35 graden is geen pretje. Ook zadelpijn kwam om de hoek kijken. Van 25 dagen 6 uur lang op een smal wielrenzadel balanceren, krijg je wel een schrale arie, daar helpt geen zeemlap in je wielrenbroek tegen. Negen maal reed iemand lek, en een aantal keer zaten sommige mannen elkaar ook even in de haren. Zo gaat dat. Zonder wrijving geen glans. Maar overwegend was het een feest van gezelligheid, kameraadschap, sportiviteit en... had ik gezelligheid al genoemd?

Op woensdag 20 augustus 2025, na maar liefst 2.750 kilometer fietsen met onderweg 17.000 hoogtemeters, en schoon aan de haak toch al snel een paar kilo's (of, in een

AADJE IS GESTOPT MET ROKEN

(Voor) Paalzitten voor een nieuw clubhuis

Een berichtje in de Oude Meesters app van RC The Bassets half augustus; "Ik ga stoppen met roken. De uitvaart is op 13 september." Wauw, OK, Aadje was altijd al een eigengereid mannetje, tja scrum-half he, maar dit had ik niet verwacht. Blijkbaar had hij het al aangekondigd tijdens de laatste OMA (Oude Meesters Avond), maar het bericht in de app was voor zijn rugbyvrienden die daar niet bij waren. Wie was Aadje en wat heeft hij voor The Bassets gedaan. We gaan terug naar 1982.

RC The Bassets bestonden vier jaar. De straatschoffies die in 1978 van DIOK-spelers Teun de Reede en Nico van Seggelen hun eerste trainingen kregen hadden nog steeds geen eigen veld of clubhuis. Thuiswedstrijden worden uit gespeeld vaak bij RC DIOK in Leiden, wat betekend dat de club die ondertussen vijftig leden had geen barinkomsten kreeg. Maar er was licht aan het eind van de tunnel. De gemeente Sassenheim had eindelijk ingestemd met een veld en een clubhuis, de voormalige muziektent aan de Parklaan. Maar voor de verbouwing was veel geld nodig. Er werd driftig vergaderd in bar 't Zoldertje onder het genot van een goed glas bier over hoe er geld kon worden opgehaald. En toen kwam Adrie van Werkhoven met een geweldig idee. Aan het Oostduinmeer (in de volksmond Comomeer genoemd) bij Noordwijkerhout, op een steenworp van Sassenheim, was het jaar ervoor voor het eerst het wereldrecord paalzitten georganiseerd. "Als jullie mij sponsoren ga ik wel op die paal zitten."

Aad als scrum-half van RC The Bassets 2 tegen RC DIOK 4

Aad was vanaf het begin bij de club betrokken, maar had in zijn jeugd zijn nek gebroken, dus spelen was er op doktersadvies niet bij. Later zou het spelletje hem toch zo grijpen dat hij in het Tweede van The Bassets op de Scrum-half positie ging spelen.

Echt veel geoefend had hij niet toen hij op de tweeëenhalve meter hoge paal 14 ging zitten. Voor een foto bij een artikel in het Leidsch Dagblad had hij geposeerd op het plankje van twintig bij dertig centimeter in zijn duivenhok, maar daar bleef het wel bij, een barkruk zat tenslotte beter. Je moet je voorstellen dat Aad en de andere zeventien deelnemers zonder onderbreking op de paal moesten blijven zitten. Slapen, eten, plassen en poepen, alles moest 'op de paal'. Het sponsoren gebeurde per uur of per dag. The Bassets hadden een tent opgezet tegenover de palen van waaruit constant voor vermaak en afleiding

gezorgd werd zodat Aad wakker bleef. Ook zijn vrouw Ria, toen zwanger van hun tweede kind, was de hele tijd paraat. De spelers van de Bassets hielden zangsessies, stripteases en luden eindeloos tegen de paalzitter zodat hij maar niet van zijn paal afdonderde. Hij had het regelmatig erg zwaar, maar niet zo erg als degenen die aan beide kanten van hem zaten. Een van hen kreeg hallucinaties en dacht zelfs dat hij van paal gewisseld was. Na 77 uur en 28 minuten stapte Aadje tenslotte van zijn paal af. Er bleven nog een paar deelnemers zitten, maar ze hadden op dat moment het wereldrecord al gebroken en wat belangrijker was, meer dan 5100 gulden verdiend. Overigens werd het record nooit erkend door het Guinness Book of Records omdat die het 'medisch onverantwoord' vonden.

Uiteindelijk kostte de hele verbouwing van 'De Muziektent' ongeveer 25.000 gulden omdat het meeste door de leden zelf werd gedaan. Dat was het voordeel van een burgerclub opgericht door elektriciens, timmermannen, stukadoors en een technisch tekenaar.

Adrie, Arie of Aad, het is maar net in welke 'kringen' hij vertoefde, maar Aadje bij The Bassets, was een echte regelaar. Zo kocht hij ooit een paar vuilniszakken met zwarte jasjes op het Waterlooplein in Amsterdam zodat de Bassets er netjes bijliepen tijdens hun eerste tour en ook de eerste truien liet hij maken. Toen het eerste jeugdteam een feit was kocht hij een busje om de jongens naar hun uitwedstrijden te rijden. Marco van der Heiden heeft er nog goede herinneringen aan. "Het beruchte busje, volgens mij geen banken, allemaal op de grond. Als we dan het ritje naar Haarlem hadden overleefd, riep Aad altijd 'zitten jullie goed', om vervolgens keihard op zijn rem te trappen, lagen we allemaal bijna onder de voorbank. Mooie tijden, kon allemaal." Later zou het busje vervangen worden door een omgebouwde ambulance waar naar verloop van tijd de afdruk van blote billen niet meer van de ramen ging. Ook was hij betrokken bij een aankoop van de huidige tribune van de club. "Ik ging onderhandelen met de voetbalvereniging die weg moest van het sportpark en keek eens rond daar. Ik kocht de hele inventaris op van die club op voor een appel en een ei. Hebben we nog jaren plezier van gehad". In typische Bassets stijl werd de tribune zelf van Oss naar Sassenheim gebracht en door de leden zelf werd verankerd en opgebouwd.

Aadje was jarenlang clubhuisbeheerder en werd in 2009 gekozen tot voorzitter van 'zijn Bassets'. Helaas moest hij die functie al na anderhalf jaar opgeven nadat hij een beroerte had gehad. Hij werd in 2011 tot Ereid van RC The Bassets benoemd. Maar Aadje was een echt verenigingsmens, zo was hij lid van een zwemclub, een biljartvereniging en filmclub Pro Deo. Eerst als acteur, maar later schreef hij ook de scripts voor verschillende films. Een

Aadje op zijn Paal 14

EEMLAND LEGENDS FIETSKRUISTOCHT

RC EEMLAND

RC Eemland is wat hen bindt. Al kwamen ze oorspronkelijk uit allerlei windstreken (Assen, Groningen, Wageningen, Utrecht), bij het eerste team van RC Eemland raakten hun levens voorgoed vervlochten. Aart Voets (sinds 1984 in Eemland 1) en Bas Ruinard (sinds 1985) speelden er al, toen Marten de Vries (vanaf 1991) en Bob Gussenhoven (met ingang 1992) zich bij de Amersfoorter rugbyers voegden. Toen in 1993 Hans Veldman USRS verruilde voor Eemland, was het vijftal compleet. Nou ja, wat rugbyers betreft dan. Het zesde wiel aan de wagen was Maarten van Rooij, zelf geen rugbyer maar één van die types die zich desondanks thuis voelen in de rugbycultuur en daar mettertijd deel van gaan uitmaken.

WAAR GAAT DIT OVER?

Wat hebben deze vijf noeste rugbyers en hun niet minder noeste zesde wiel dan gepresteerd, hoor ik de lezer denken, dat zij hebben verdiend om te worden vereeuwigd in de Bier, Bloed & Modder, de informele kroniek van rugbyend Nederland? Hebben zij RC Eemland tot ongekende hoogten gestuwd? De Eemlandse jeugd geïnspireerd om weer uitbundig rugbylieken te zingen? Het Amersfoortse gepeupel uitgelegd dat het leven draait om respect, discipline, teamwork, etc. maar vooral om tekeer gaan op het veld en daarna bier drinken en lachen met je maten? Neen! Althans, dat hebben ze misschien wel gedaan, maar daar gaat dit artikel niet over.

Waar het ook niet over gaat, is dat het zestal vanaf 1992 jaarlijks het carnaval in Oeteldonk onveilig maakte. Evenmin wordt hier aandacht besteed aan hun jaarlijkse traditie: Kerstkaartje blazen. Of op het feit dat ze met de 'Eemphants' drie keer naar München afreisden voor Oktoberfest-rugby. In 2008 en 2009 wisten ze zelfs te winnen. Maar daar gaat dit artikel dus niet over. Evenmin zal er niet worden ingezoomd op het feit dat Voets, Ruinard, De Vries, Gussenhoven, Veldman en Van Rooij al decennia lang in weer en wind te vinden zijn langs de lijn bij RC Eemland. Waar gaat dit verhaal dan in vredesnaam wel over!?, hoor ik de lezer nu denken. Goede vraag, lezer!

Legends bij de Hongaarse grens

FIETSEN

Het antwoord is: fietsen. Niet rugbyen? Nee, niet rugbyen. Fietsen. En wel naar Istanbul. Vanuit Nederland wel te

FEUILLETON RC DE BØK ERIN

Aflevering 11: De inspecteur

De wedstrijd RC De Bøk Erin - RC Raging Bulls is geëindigd in een eclatante 25-24 overwinning voor de thuisploeg. Tijdens de derde helft wordt de jubelstemming wreed verstoord. Als coach Hendrie Platjes zijn veelbelovende protégé Gijs tot Man of the Match wil kronen, is de jonge prop nergens te bekennen. Te midden van het tumult dat uitbreekt, houdt Kale Nel van de administratie het hoofd koel en belt de politie. Na een kort gesprek brengt ze tussentijds verslag uit: "Ze bellen nú hun beste inspecteur." Op dat moment klinkt een ringtone...

Het elektronische getringel eindigt abrupt en een monotone stem spreekt gedecideerd: "Ja? Met inspecteur Klabakkendam..." Alle ogen zwiepen in dezelfde richting. Tussen de schaduwen van het bouwval clubhuis staat een donker silhouet. Het smartphone-scherm verlicht de zijkant van zijn gezicht als scheef hangende neonletters aan de pui van een aan lagerwal geraakte sexclub. Bøkers en Bulls luisteren ademloos toe hoe de inspecteur het getetter uit zijn telefoon afgemeten beantwoordt: "Hmm... Juist... Ja, duidelijk... Ik ga aan de slag..." Zodra het licht van zijn smartphone uitsterft, smelt zijn geheimzinnige gestalte weer weg in de schaduwen.

"Wie van u heeft de vermiste persoon voor het laatst gezien, hmm?" Zijn stem ontspringt schijnbaar uit het niets. Men kijkt elkaar vragend aan. Wie heeft Gijs voor het laatst gezien? Koortachtig gefluister. Coach Hendrie Platjes doorbreekt de stilte: *"Op het veld na de wedstrijd, denk ik..."* "Hmmm...", hmmm't de inspecteur. *"Nee wacht!"*, roept wing 'Froufrou' opgewonden;

"Gijs was ook in de kleedkamer!" "Hmmm...", hmmm't de inspecteur.

"KIP!", rommelt Rocco bezorgd. Een persoonsvermissing, hoe ernstig ook, mag immers nooit leiden tot nuggetschaarste. "Hmmm...", hmmm't de inspecteur. Het stronteerlijke Twentse accent van eeuwige reserve John de Pineut spuit als een mestsproeier door ruimte. *"Wach eev'm... Nou da 'k erover nadenk... Die kliene ging na het omkleedde 'n niet mee naar hier. 'Ie liep uut de kleedkamer somaar de andere kant op, naar dat speeltuuntien daar achter..."*

Als de zweep van Zorro knalt de stem van de inspecteur:

"Wat? Weet je dat zeker, John de Pineut?"

"Eh... Ja", mompelt de Tukker beduusd; *"Dach 't wel ja..."* Bedachtzaam, ieder woord boetsierend tot een uniek kunstwerk, spreekt de mysterieuze inspecteur: *"Dan weet ik genoeg. De zaak is opgelost."* *"Zo, effe een lichie aan hoor"*, zegt Kale Nel monter en drukt op de lichtknop. Een tel later baadt het bouwval clubhuis in niets verhullend TI-licht.

Jan-Julius Bokkepoot

van de films waarvoor hij zelf het script schreef en de hoofdrol speelde was 'De Belofte'. De film handelt over een man die tevreden in de gevangenis zit. Uiteindelijk blijkt dat hij zijn vrouw heeft geholpen met euthanasie. In die film mochten ondergetekende en zijn vrouw ook een rolletje spelen, iets waar we Aad nog steeds dankbaar voor zijn. Toen ik hem voor een dag of tien voor zijn dood aan de telefoon had moest ik denken aan de keren dat ik bij hem thuis was. Zijn zolder had hij omgebouwd tot een kopie van 'Bar 't Zoldertje' waar de Bassets ooit opgericht waren. "Op mijn kist komt een grote sticker van The Bassets, want rugby was mijn leven. Ik ga de kist in met mijn spelersbroekje en shirt aan. Zo min mogelijk kleren, dan is het vuurtje snel uit." Hij vertelde ook nog dat hij aan een laatste film bezig was. "We nemen over een paar dagen mijn laatste scene op. Ik loop bij zonsondergang de zee in en dan draait het beeld weg."

Aadje stopte op 9 september met roken. Hij zal voor altijd mijn voorzitterje blijven.

Doedelzak

HET BELANG VAN HET JUISTE WOORD

De reden van rugby 'calls' is evident, duidelijke instructies geven aan je eigen team en die informatie geheimhouden voor je tegenstander. Dat is natuurlijk belangrijk bij een line-out, maar ook bij scrums, zeker omdat voorwaartsen nogal eens hardhorend of 'minder van begrip' zijn.

Tijdens de hoogtijdagen van het Welsh' rugby in de jaren '70 speelden Terry Cobner van Pontypool en Trevor Evans van Swansea op de flankerpositie van de mannen in rood. Er werd dus besloten dat ze de namen van hun respectievelijke clubs zouden gebruiken in de communicatie

tussen de legendarische scrum-half Gareth Edwards en de mannen van de pack. Als Edwards een woord beginnende met de letter 'S' riep, zouden ze een aanval lanceren vanaf Evans kant van de scrum en een woord beginnende met de letter 'P' zou vanaf Cobner beginnen. Iedereen was tevreden met dit plan. Het werkte geweldig tijdens de trainingen en niemand dacht er verder echt over na tot de eerste scrum in de daaropvolgende interland. Edwards rolde de bal in de tunnel (toen nog recht) en brulde 'Psychologie'. De scrum van Wales was volledig in de war en liep als een stel kippen zonder kop alle kanten op.

DE PRESTATIEPUL EN DE

Elk jaar in het eerste weekeinde van januari wordt er bij veel clubs een traditionele wedstrijd gespeeld. Vaak is dit 'Jong tegen Oud', 'Ouders tegen Kinderen' of bijvoorbeeld bij EFRC Eilanders, "Eilanders tegen Overkanters". Maar de moeder aller wedstrijden is natuurlijk Oud-Internationals tegen Jong Oranje. Die wedstrijd wordt sinds 1965 gespeeld, maar ik moet eigenlijk 'werd' zeggen. Hoe zit dat precies en waarom wordt die wedstrijd om de Karel van Spengenbeker gespeeld.

In een niet al te ver verleden bestond er nog geen Nationaal Rugby Centrum Amsterdam en werden de meeste interlands op Sportpark Berenstein aan het Kininelaantje, de thuishaven van RC Hilversum gespeeld. De 19-voudig landskampioen werd in 1954 opgericht door een aantal leden van RC 't Gooi. De eerste voorzitter was Karel van Spengen die regeerde van 1954 tot en met 1960. Van Spengen overleed al heel jong, op 44-jarige leeftijd, op 13 september 1964. Om zijn gedachtenis in ere te houden werd besloten elk jaar te beginnen meteen bijzondere wedstrijd en zo werd op 3 januari 1965 de eerste nieuwjaarswedstrijd tussen Oud- en Jong-Oranje gespeeld. Die wedstrijd werd gewonnen door 'Oud', die de Karel van Spengenbeker voor het eerst uitgereikt kregen. De beker werd geregeld door John Smit, juwelier en later voorzitter van RCH. De wedstrijd stond er om bekend dat hij 'altijd' gespeeld werd ook al liet het weer het soms niet toe. Zo ook in seizoen 1978-1979 toen vanwege het bizarre weer de competitie halverwege november werd stilgelegd. Maar in Hilversum streden Oud en Jong op 6 januari om de Karel van Spengenbeker en won Jong met 14-13

De oudste nog spelende Oud-International Paul 'Dor' Dorrestijn met de Karel van Spengenbeker

De grote animator achter de wedstrijd werd recordinternational John van Altena. Van Altena kwam maar liefst 105 keer uit voor Nederland en was later ook nog bondscoach. De afgelopen tien jaar werd

het voor John steeds lastiger om een representatief Oud-Internationalsteam bij elkaar te krijgen. Volgens hem laat de groep spelers tussen de 35 en 45 jaar het steeds vaker afweten en stonden er steeds vaker 'jonge' Oud-Internationals in het veld. Helaas wordt de wedstrijd tussen de Oud-Internationals en Jong Oranje sinds twee jaar niet meer gespeeld, de reden? De jeugd is overbelast. Gelukkig wordt zondag 4 januari nog wel om de Eibert Stoffels Trofee gespeeld tussen Oud Hilversum en Oud-AAC/ASCUM, maar daar komen we in een volgend nummer van Bier, Bloed & Modder nog op terug. Van Altena is er trouwens maar wat trots op dat hij als speler voor Jong Oranje en later als Oud-International nooit verloren heeft. De zoon van Karel van Spengen is nog steeds actief bij RCH en zijn kleinzoons spelen nog bij 'Bosbokken'.

KAREL VAN SPENGENBEKER

Een andere traditie die onlosmakelijk met de Karel van Spengenbeker te maken heeft is de uitreiking van de Prestatiepul. Vroeger werd de uitreiking gedaan tijdens de nieuwjaarsreceptie van Rugby Nederland bij RC Hilversum. Die receptie sloot traditioneel aan op de wedstrijd Oud-Internationals tegen Jong Oranje. Tegenwoordig vindt de uitreiking plaats tijdens de ALV van Rugby Nederland. Maar wat is de 'Prestatiepul' en waar komt hij vandaan? Ruim 50 jaar geleden werd binnen RC Hilversum de Raad van Wijze Mannen opgericht, bestaande uit John van Altena, Ruud van de Geer, Peter van Dijk Jan van Diessen en wijlen Tim Gerritsen. De Raad heeft als taak het bestuur te adviseren, onder meer bij het benoemen van Leden van Verdienste en Ereleden. Daarnaast reiken zij jaarlijks de Prestatiepul uit voor bijzondere inzet voor rugby in Nederland.

De eerste keer dat 'de Pul' werd uitgereikt was op zondag 7 januari 1968 en de ontvanger was Jus van Doorn, oud-voorzitter van HRC en de NRB. De Pul werd uitgereikt door RCH-voorzitter Pim Ooms. Er zouden talloze illustere namen volgen van bondscoaches, aanvoerders van Oranje, scheidsrechters en clubbestuurders waaronder Denis Power

(1979), Michel van der Loos (1988), Marga Denen (2014) en Hans Brian in 2018.

Voormalig international, bondscoach en tv-presentator Hans Brian met de Prestatiepul, met rechts John van Altena

Een ongeschreven regel was jarenlang dat Gert van Rhenen de Prestatiepul niet kon krijgen. Naar verluidt omdat de Wijze Mannen vonden dat hij zijn afspraken nooit nakwam. Van Rhenen was een markante persoonlijkheid in rugby Nederland en daarbuiten. Hij was o.a. international en coach. Later ontpopte hij zich als schilder en uitbater van diverse horecagelegenheden als De Lamme Goedsack en Stadsbrouwerij De Drie Ringen. Op zijn begrafenis in december 2018 waren zo'n 500 man aanwezig in Amersfoort. Op de kist lag de cap van Gert. Tijdens een van de speeches werd gememoreerd dat het meest verdrietige in het leven was dat hij nooit 'de Pul' had gekregen.

De voorlopig laatste ontvanger van 'de Pul' was Eddy Becker, ex- bondsvoorzitter, erelid Rugby Nederland, ex-international en medeoprichter RFC Oisterwijk Oysters. Wij zijn reuze benieuwd wie op 4 januari de eer zal ontvangen en vereeuwigd wordt met zijn of haar inscriptie op 'de Pul'.

Doedelzak